

11-07-2201

BCC-1295

ДО

ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

**ЧРЕЗ
СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ НА
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ**

ЖАЛБА

от

ПЕТЪР НАЙДЕНОВ ВУНОВ,

ЕГН

адрес за кореспонденция:

ПРОТИВ: Решение по т. 9 по протокол №
27/06.12.2016 г. на Съдийската колегия на
Висшия съдебен съвет

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

В законоустановения срок и на основание чл. 36, ал. 1 ЗСВ оспорвам Решение по т. 9 по протокол № 27/06.12.2016 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, с което е оставено без уважение заявлението ми с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. Считаю, че същото е незаконосъобразно, тъй като са налице противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК. Съображенията ми за това са следните:

I. По допустимостта на жалбата:

Безспорно е, че оспореното решение на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, както и че засяга неблагоприятно моята правна сфера, тъй като не поражда поисканото субективно право.

На следващо място, то ми е съобщено на 12.12.2016 г., видно от представеното писмо с изх. № 11-07-2201/09.12.2016 г. и клеймото на приложения пощенски плик. При това положение, доколкото обжалваният акт се оспорва в срока по чл. 36, ал. 1 ЗСВ от заинтересовано лице, считам, че жалбата ми е процесуално допустима.

II. По фактите:

От 2009 г. съм съдия в Районен съд – Хасково, като на 15.07.2015 г. подадох заявление с вх. № 44 за участие в обявения с решение на Висшия съдебен

съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища, като заявих желание за заемане на такава длъжност в Административен съд гр. Хасково, и бях допуснат до участие в същия конкурс.

Видно от обявените на интернет страницата на Висшия съдебен съвет резултати на кандидатите в конкурса, за длъжността "съдия" в Административен съд гр. Хасково на първо място беше класирана Росица Веселинова Чиркалева – Иванова – съдия в Софийски районен съд с обща оценка 6,00, а аз бях класиран на второ място с обща оценка 5,97.

С решение по т. 13.8 по протокол № 16/31.03.2016 г. Висшият съдебен съвет повиши, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 3 ЗСВ, Росица Веселинова Чиркалева – Иванова в длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, а с решение по т. 13.11 аз не бях повишен в същата длъжност поради попълване на местата.

С решение по т. 40 по протокол № 30/28.07.2016 г. Пленумът на Висшия съдебен съвет разкри, на основание чл. 30, ал. 2, т. 8 ЗСВ, една щатна длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково.

Със заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. поисках от Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет да приеме решение за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, като ме повиши, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ, в тази длъжност.

С решение по т. 9 по протокол № 27/06.12.2016 г. Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет остави без уважение заявлението ми, тъй като разпоредбата на чл. 193, ал. 6 ЗСВ не следвало да се прилага по отношение на конкурси, приключили по досегашния ред.

III. По незаконосъобразността на обжалвания административен акт:

I. Противоречие с материалноправни разпоредби.

Считам, че решаващите мотиви на оспореното решение, основани на съображенията на вносителя на направеното предложение – Комисията по атестирането и конкурсите, за неприложимост на чл. 193, ал. 6 ЗСВ спрямо конкурсните процедури започнали преди приемането на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./, са неправилни и необосновани. Доводът, че с въведения в цитираната разпоредба израз „предходна конкурсна процедура“ законодателят имал предвид конкурс, проведен по новия ред, съобразно новите критерии за оценяване и класиране на кандидатите, не намира опора в закона. Това е така, защото в преходните и заключителни разпоредби на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ липсва изрична норма предвиждаща, че чл. 193, ал. 6 ЗСВ следва да се прилага само за конкурси започнали след приемането му. Възприемането на обратната теза би представлявало недопустимо дописване на закона от кадровия орган. На следващо място, езиковото и логическото тълкуване на тази разпоредба водят до извода, че под „предходна конкурсна процедура“ законодателят е имал предвид предхождаща, предна, такава, която е непосредствено преди друга. Това е общоприетият смисъл на думата „предходна“ /вж. Български тълковен речник, изд. Наука и изкуство, С., 1994 г., стр. 732/, а съобразно чл. 9, ал. 1 ЗНА и чл. 37, ал. 1 и ал. 2 от Указ № 883 за прилагане на ЗНА разпоредбите на нормативните актове се формулират на общоупотребимия български език, като думи и изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове, а ако се налага отклонение от общоприетия смисъл на дума или израз, с допълнителна разпоредба

се определя смисълът им за съответния нормативен акт. При това положение и доколкото в закона няма въведено специфично значение на думата „предходна“, а в останалите нормативни актове многократно се употребява именно в този смисъл, съдържанието ѝ следва да бъде такова, каквото е според общоупотребимия български език.

Изложеното до тук важи в пълна степен и за използвания в чл. 193, ал. 6 ЗСВ термин „освободена“, поради което е ненужно да преповтаря. Единствено би могло да добави, че съгласно Речник на българския език, изд. „Проф. Марин Дринов“, С., 2002 г., стр. 790, в контекст за длъжност тя означава свободна, вакантна. Следователно, при тази нормативна уредба и с оглед липсата на основание за отклонение от общоприетия смисъл на термина "освободена" следва да се приеме, че той се отнася за всички свободни длъжности в съответния орган на съдебната власт, които се овакантяват след обявяването на конкурса, независимо дали те са били предвидени за заемане в приключилия конкурс или не, и независимо дали се касае за съществуваща или за новоразкрита щатна длъжност.

По отношение замисъла на чл. 193, ал. 6 ЗСВ, вложената в него идея от законодателя, подробна аргументация ще изложа по-долу, при обсъждане несъответствието на обжалвания акт с целта на закона.

От друга страна, от систематичното място на разпоредбата на чл. 193, ал. 6 ЗСВ в новия раздел IIа не може да се направи друго заключение, освен че тя се отнася само за конкурсите за повишаване и преместване, но не и за конкурсите за младши магистрати и за първоначално назначаване в органите на съдебната власт. Позоваването на § 210 на ПРЗ на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ е некоректно и ирелевантно, тъй като същият предвижда единствено, че започналите до влизането в сила на новия ЗСВ конкурсни процедури за повишаване и преместване в органите на съдебната власт се довършат при досегашните условия и ред, но не урежда действието на чл. 193, ал. 6 ЗСВ във времето. Освен това, оспореното решение представлява административен акт извън конкурсната процедура, поради което § 210 на ПРЗ на ЗИД на ЗСВ няма отношение към него. Тук е уместно да се посочи, че в практиката на ВАС се срещат две становища относно приключването на конкурсните процедури. Според едното, обективирано в Решение № 1679 от 13.02.2008 г. по адм. д. № 9589/2007 г. на ВАС, II о., Решение № 3004 от 17.03.2008 г. по адм. д. № 10024/2007 г. на ВАС, II о., Решение № 3172 от 20.03.2008 г. по адм. д. № 10431/2007 г. на ВАС, II о., това става с внасяне в заседание на ВСС на предложение от председателя на конкурсната комисия за назначаване на кандидатите по реда на класирането им, а според другото - със самото решение на Висшия съдебен съвет /така в Решение № 10329 от 13.07.2012 г. по адм. д. № 3008/2012 г. на ВАС, VII о., Решение № 10398 от 16.07.2012 г. по адм. д. № 3452/2012 г. на ВАС, VI о., Решение № 17430 от 21.12.2013 г. по адм. д. № 12358/2013 г. на ВАС, VI о./ В настоящия случай е без значение кое от двете разрешения ще се възприеме, защото е вън от всякакво съмнение, че решението на съответната колегия на Висшия съдебен съвет по чл. 193, ал. 6 ЗСВ, респ. отказът ѝ не е част от процедурата по провеждане на конкурса, а акт със самостоятелно правно значение.

Ето защо и доколкото към датата на подаване на моето заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. нормата на чл. 193, ал. 6 ЗСВ е била влязла в сила, т.е. действаща, Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет е следвало да я съобрази и да присме решение за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково. Това е така, защото по отношение на мен са се осъществили всички елементи от фактическия състав на цитираната

разпоредба, а именно наличието на свободна длъжност в същия орган на съдебната власт, като от приключване на предходната конкурсна процедура не са изтекли повече от 9 месеца, а аз се явявам следващият по ред кандидат за нея и в проведения конкурс съм получил крайна оценка не по-ниска от 5,00. В настоящата хипотеза не би се стигнало до назначаването на кандидат, който съобразно новите материалноправни предпоставки и условия не следва да бъде назначаван, тъй като и към този момент съм отговарял на новите изисквания – напр. на въведеното в чл. 191, ал. 1 ЗСВ правило за уседналост – прослужил съм повече от три години на заеманата длъжност, а и не се е налагало да полагам писмен изпит – не участвам в конкурс за преместване или повишаване в друг по вид орган на съдебната власт. Следователно, прилагането на новата разпоредба в моя случай не би довело до ревизия на конкурсния резултат, което да е в противоречие с духа на закона. Не може да се сподели и доводът, че с приемането на новата Наредба по чл. 194г ЗСВ било възможно оценката в конкурсите за повишаване или преместване да има друг цифров израз. В исторически план при всички издадени до сега наредби относно провеждането на конкурси е било възприето единствено и само оценяването по шестобалната система. Нещо повече, въвеждането на някакъв нов механизъм на оценяване, водещ до друг цифров израз на оценката, би противоречало на ЗСВ, т.е. на нормативен акт от по-висока степен, поради което би било незаконосъобразно и приложение ще намери нормата на по-високия по степен акт, съгласно чл. 5, ал. 1 АПК. Следва да се отбележи и че няма опасност да възникнат практически проблеми, свързани с дублирането на едно и също място по две различни конкурсни процедури, тъй като няма обявен конкурс за заемане на разкритата с решение по т. 40 по протокол № 30/28.07.2016 г. щатна длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково.

На последно място, считам, че Решението по т. 9 по протокол № 27/06.12.2016 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет е незаконосъобразно, тъй като е взето в нарушение на чл. 6, чл. 8 и чл. 13 АПК, а и противоречи на два от основните принципи на правото на ЕС – на правната сигурност и на легитимните очаквания.

С оглед принципа за съразмерност е било наложително кадровият орган да откликне на възникналата след приключване на предходната конкурсна процедура кадрова необезпеченост и да се ангажира с назначаването ми на свободната длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково. Приема се, че такъв подход би бил в изпълнение на чл. 6 АПК за упражняване по разумен начин на правомощията от органа и би реализирал минимално засягане на права и законни интереси, отчитайки че е налице припокриване на съществуващата към момента на вземането на решението кадрова нужда с доказаните от мен качества в рамките на обявения с решение на Висшия съдебен съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища, удовлетворявайки еднозначно обявения със закона обществен интерес. В този смисъл е и Решение № 13861 от 17.12.2015 г. по адм. д. № 6937/2015 г. на ВАС, VI о.

Другите посочени по-горе правни принципи са нарушени, тъй като с Решение по т. 37 по протокол № 21/23.11.2016 г. Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет прие, че разпоредбата на чл. 193, ал. 6 ЗСВ следва да се прилага по отношение на всички приключили конкурсни процедури и при наличие на освободена длъжност в съответния орган на съдебната власт, овакантена след обявяването на конкурса. Нещо повече, с Решения по т. 3 и по т. 4 по протокол № 24/14.12.2016 г. повиши, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ

Даниела Василева Божкова - Илиева - прокурор в Софийска районна прокуратура в длъжност „прокурор“ във Върховна административна прокуратура и Димитър Ангелов Ангелов – прокурор в Окръжна прокуратура гр. Пловдив в длъжност „прокурор“ в Апелативна прокуратура гр. Пловдив. По този начин аз, а и всички останали магистрати, които участват и се класират в конкурси за повишаване и преместване в различните съдилища сме поставени в по-неблагоприятно положение от участниците в конкурси за повишаване и преместване в органите на Прокуратурата. Доколкото практически се касае до сходни случаи, би трябвало те да се третират еднакво от кадровия орган на съдебната власт. Ето защо, спрямо всеки участник в конкурсна процедура, явяващ се следващия по ред кандидат с крайна оценка не по-ниска от много добър "5,00", при която 9-месечен срок от приключването ѝ е налице вакантна длъжност в съответния орган на съдебната власт, следва да се приложат еднакви критерии и подход. Това ще отговаря и на целта на закона, а еднаквото третиране на сходните случаи ще бъде и справедливото решение, тъй като ще доведе като краен резултат до възможността най-подготвените и компетентни магистрати да продължат своето кариерно развитие – така и Решение № 11075 от 21.08.2012 г. по адм. д. № 3005/2012 г. на ВАС, VII о. В този ред на мисли следва да се упомене и че според мотивите на Решение № 10 от 15.11.2011 г. на КС по к. д. № 6/2011 г. е противоконституционно да се третират нееднакво различните юрисети, като се привилегирова една група и се създават ограничения за останалата част по критерий вид на упражняваната професия, и то преценен към определен момент. В настоящата хипотеза се стига до такова неравно третиране на магистрати, без да има основателна причина за това, защото в конкурсите за повишаване и преместване в органите на Прокуратурата участват само прокурори и следователи, а в конкурсите за повишаване и преместване в различните съдилища – предимно съдии. Най-сетне, моля да обърнете внимание, че съгласно трайната практика на ВАС, обективизирана в цитираните Решение № 13861 от 17.12.2015 г. по адм. д. № 6937/2015 г. на ВАС, VI о., Решение № 11075 от 21.08.2012 г. по адм. д. № 3005/2012 г. на ВАС, VII о., а и много други, критериите за повишаване в длъжност и за преместване на съдия, прокурор и следовател в органите на съдебната власт следва ясно да се очертаят, като се отчете спецификата на тази процедура и обективните изисквания за нея, вкл. и принципен подход. Опитите на съответната колегия на Висшия съдебен съвет да запълва празноти в ЗСВ са спорни предвид характера на урежданите отношения, тъй като въпросите, свързани с кариерното израстване в съдебната система, изискват трайна уредба и поради това следва да бъдат уредени със закон.

3. Несъответствие с целта на закона.

Отказът на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет по моето заявление е аргументиран и с това, че волята на законодателя била чл. 193, ал. 6 ЗСВ да се прилага само спрямо конкурсните процедури, започнали след приемането на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./, както и че нямало предвид новоразкрити длъжности. Считаю, че тези доводи са напълно несъстоятелни и необосновани, а възприемането им представлява превратно упражняване на власт от страна на кадровия орган. Нито в мотивите към законопроекта, нито в публикуваните доклади по обсъждането му в парламентарните комисии или в стенограмите от заседанията в Народното събрание се съдържат съображенията за приемането на тази нова разпоредба. Ето защо не би могло да се изведе, че волята на законодателя била именно в този смисъл. Според мен съдържанието ѝ дава основание да се приеме, че нейната цел е свързана с решаване на съществуващите проблеми по кадровото

обезпечаване на органите на съдебната власт, неритмичното провеждане на конкурси за повишаване и преместване, продължителността на тези процедури във времето /особено при тяхното обжалване, което се наблюдава все по-често/, необходимостта от своевременно заемане на свободните длъжности и то от лица, които вече са участвали в предходни конкурси и са доказали в условията на състезателност своите знания и професионални качества. По този начин се дава възможност на съответния орган на съдебната власт да работи с пълен щат и при оптимална натовареност на състава му, което от своя страна гарантира и спазването на принципа за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. Напълно логично е при това положение да се използва класирането на кандидатите в приключил конкурс, вместо да се обявява нов такъв в рамките на един кратък срок от 9 месеца. От друга страна, с приетата разпоредба се цели и пресичане на съществуващата порочна практика на свободните места да се командирова магистрати за продължителен период от време или дори да се преназначават на тях без конкурс. Аргумент в подкрепа на тази теза е и обстоятелството, че с приетите промени на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ отпадна възможността за командироване в друг съд, в случай че съществуваща в него длъжност на съдия не е заета.

Очевидно е, че за да се осъществят тези идеи, е необходимо чл. 193, ал. 6 ЗСВ да намери приложение по отношение на всички приключили конкурсни процедури /т.е. и за такива преди приемането на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./, при наличие на свободна длъжност в съответния орган на съдебната власт, която е вакантна след обявяването на конкурса, без значение на причината за овакантияването ѝ. Противното тълкуване не отговаря на целта на закона, защото на практика препятства постигането на горепосочения желан от законодателя резултат, отлагайки приложението на разпоредбата далеч във времето, след провеждането на конкурси по новия ред, и то само спрямо ограничени хипотези. В тази връзка е уместно да се посочи, че в чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗСВ е предвидено задължение на административните ръководители да уведомяват съответната колегия на Висшия съдебен съвет за длъжностите, които се очаква да се освободят през следващата година, в срок до 30 септември на предходната година, като конкурсите за по-горестоящите органи на съдебната власт се провеждат преди обявяването на конкурсите за по-ниските по степен органи – чл. 189, ал. 1, изр. 2 ЗСВ.

Предвид всички изложени по-горе съображения, Ви моля на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, да отмените Решение по т. 9 по протокол № 27/06.12.2016 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, с което е оставено без уважение заявлението ми с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г., и да върнете преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСОБЕНО ИСКАНЕ: Моля, на основание чл. 213 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, административното дело, което ще се образува въз основа на настоящата жалба, да се присъедини за съвместно разглеждане към адм. дело № 13492/2016 г. по описа на Върховния административен съд, Шесто отделение, образувано по моя жалба против мълчалив отказ на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет по заявлението ми с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г.

Моля, на основание чл. 143, ал. 1 АПК да осъдите административния орган да ми заплати всички направени разноски по делото.

Доказателствени искания:

1. Представям и моля да приемете следните писмени доказателства:
  - 1.1. Писмо с изх. № 11-07-2201/09.12.2016 г., с приложено извлечение от протокол № 27/06.12.2016 г. от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет и пощенски плик.;
  - 1.2. Извлечения от публикуваните на интернет страницата на Висшия съдебен съвет протоколи № 21/23.11.2016 г. и № 24/14.12.2016 г. от заседания на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет;
2. Моля да задължите административния орган да представи в цялост административните преписки по мое заявление с вх. № 44/15.07.2015 г. за участие в обявения с решение на Висшия съдебен съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища, и по мое заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ, както и официално заверени преписи на Решение по т. 40 по протокол № 30/28.07.2016 г. Пленумът на Висшия съдебен съвет, на Решение по т. 37 по протокол № 21/23.11.2016 г. на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет и Решения по т. 3 и по т. 4 по протокол № 24/14.12.2016 г. на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет.
3. Моля след представяне на административните преписки и запознаване със становището на административния орган, да ми бъде дадена възможност за излагане на допълнителни съображения и за нови доказателствени искания.

Приложения:

1. Описаните по-горе писмени доказателства.
2. Преписи от жалбата и от писмените доказателства за административния орган.
3. Документ за платена държавна такса.

19.12.2016 г.

С УВАЖЕНИЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....